

RiaLes

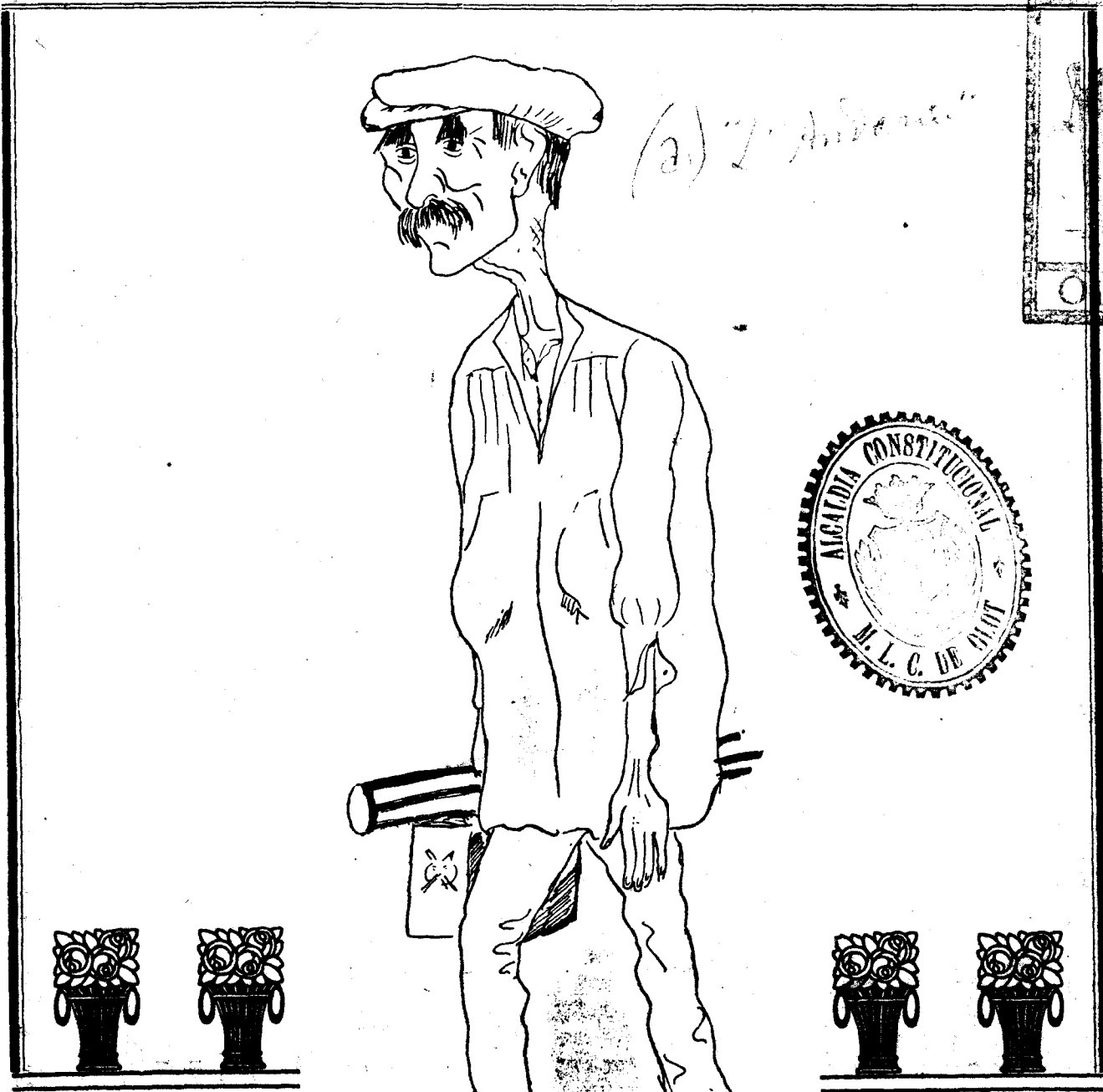
Periòdic quinzenal humorístic Donatiu de l'Ajuntament

Redacció i Administració: Carrer del Carme, 8

Any I.—Núm. 3

Olot, 13 d'Agost de 1927

Preu: 20 qts.

**Elegidora o llegidor
benvolguts...**

**Un segon quietes i vos
farà el retrat.**

*El Director
Albert Ferrer*

Magatzem de robes Casa NYERA

de

JOAN GUITART

**Novetats per a Senyora en
Llanes, Sedes i Fantasies
de Cotons.**

• Gran novetat en Paraigües i Ombrel·les

Crespons de seda de totes classes

Mitges de totes classes i preus

Géneres de punt de totes classes

Especialitat en Géneres Negres

Antiga CASA NYERA

Carrer d'Aigua.

OLOT

PRIMER

PARLAMENT—(pel senyor fulano de tal)

Tot i que la calor m'està liquidant i que suo com si vingués de fer un jornal llarc i pesat, cosa que no ho he fet mai, tinc una rialla a flor de llavi a l'escriure aquestes ratlles, una rialla que no té res de tràgica, com la mueca del Cagamuixa, una rialla de satisfacció.

L'èxit de venda i la bona impressió que va causar el nombre passat del nostre quinzenari, em dóna dret a riure, les felicitacions rebudes de tots indrets no caben a la nostra redacció i de les cartes, que ens ha donat el carter, n'havem tingut per fer-ne sis jocs amb cavalls i sotes.

No ho havem regat, perquè després d'una sèquia, la pluja soptada sol portar epidèmies i enfermetats encomanadisses, però ho regarem, vaja si ho regarem; quan el número 3 sia a la venta el nostre cos de redacció farà ja un sopar de menuts de gallina i cornudella de cabrit.

La feina nostra queda reduïda a saber seguir el camí emprés, a n'això pot ben contribuir l'estat d'ànim i la temperatura, amb un temps calurós com el que passem, jo crec que els xistes seran quelcom *suats*, però, enc que sigui així, estaran amb caràcter.

La vida passa quieta i pesanta, amb un cert aire de ganduleria i, com ella, la ploma s'enfigassa i no corra lleugera damunt del paper, un vol fer una A i li queda una U; l'únic remei és el d'escriure entre glop i glop de cervesa treta de fresc de la nevera, damunt d'una taula de café i la cervesa té el defecte de pujar al cap.

Amb tot i això, farem els possibles de cercar la fresca i si logrem trobar-la, ¡oh, la fresca! un home fresc sempre pot fer RIALLES i les rialles d'un home fresc s'encomanen com la grip. Siem-hi, doncs: salut a la rialla encomanadissa i visquin els frescos.

Filosofies d'un ignorant

Consultes gratis de 2 a 4 de la matinada

La plaga de savis

Estem al bell ple d'una veritable plaga; com les invasions de llagostes o de filoxera pels camps i vinyes, nosaltres sofrem una invasió de *savis*. Masses *savis*!... Entenem-se, però, que podria haver-hi confusions: no parlo per els savis en el vertader sentit de la paraula, sinó que al·ludeixo a tots aquells que, creient-se *savis*, com a lògica conseqüència... no saben res.

No és això una desequilibrada fantasia de la meua pensa, sinó que és un cas real.

Trobareu en tots els llocs públics, penyes d'amics... *savis* d'aquesta mena, disposats a escoltar-se mutuament les més sublimes animalades i els més equivocats conceptes en tot el que els hi és objecte de debat.

No fa pas molts dies que prenia café assentat còmodament en una butaca, quan, sense donar-me'n compte, vaig haver d'esclafir la rialla; tant me va xocar la conversa dels meus veïns, que no vaig poguer fer-hi més; soc així susceptible.

Dela un senyor, bon home de dalt a baix, a jutjar per la seva cara de *pepa de deu*:

—El noi té aquesta qualitat; ell difícilment la perderà la religió. ¿Què no veus que està tan fort d'Història Natural?

Encara és l'hora que no he pogut veure quina relació té una cosa amb l'altra.

Quan ells s'aixecaren, pagada llur consumació, jo vaig restar alguns moments pensatiu.—¡Que n'hi ha en el món de *savis* com aquest!—vaig dir-me interiorment. Es la plaga que tenim els homes, i no ens resta altre consol que sofrir llurs impertinències i insubstancialitats, i amotllar-nos a la seva manera de fer, ja que del contrari ens fóra difícil poder alternar amb segons qui.

Hi ha home qui té la mania de què comprèn el temps, i cada vespre, si li pregunteu, profetisarà el moviment meteorològic del dia següent, dient-vos: demà al matí plourà, al migdia vent de llevant i a la tarda no fóra estrany que tornés a ploure, i ¡tiva que ve peix! L'endemà al matí fa un dia esplèndid, i a la tarda un sol abressador, com al matí. Aquest és un fals profeta i amb un «Déu us ampari, germà» està pagat, però els que certament resulten funestos, són els que, a l'istil d'aquell que diu que «En Comes i Solà és un rastròlec imminent», fiquen cullerada a per tot i de tot volen entendre, i avui us diuen que En Bofill i Mates és un campió de boxa i l'Alcàntara un fenomenal literat, i l'endemà que l'Història d'Espanya fou inventada d'En Gutemberg i que En Murillo és l'autor de «La Monteria» i que En Beethoven era un novel·lista francès.

Repeteixo que no és broma; avui en dia estan de moda aquesta mena de senyors intel·ligents en totes les matèries, però són els mateixos que, si feu llegir-los-hi una carta o compaginar un petit *besalamà*, us hi *endinyen* cada brunyol que tapa el sol.

¿Quina és la^a Revista de Modes més útil, econòmica
i més interessant?

LA MODA PRÀCTICA

que forma un conjunt de 48 pàgines, amb elegants figurins
i models en colors, últimes creacions de la moda femenina.
Secció especial de confeccions per a nens. Labors.
Regala patrons tallats. Publica pàgines de cine, de
literatura, grafologia, receptes de tocador i cuina;
historietes il·lustrades.

LA MODA PRÀCTICA
surt els dies 5 i 20 de cada mes

LA MODA PRÀCTICA
regala als subscriptors d'un any una magnífica màquina
d'afeitar marca VALET, quin cost és de QUINZE Pessetes

Preu de subscripció a LA MODA PRÀCTICA
9 pessetes a l'Any - - 2'50 pessetes Trimestre

Demaneu un exemplar gratuït de

LA MODA PRÀCTICA
al corresponal

ELISEU CASTELLS
Bellayre, 1-2on. OLOT

Si tota aquesta mena de *savis* coneixessin el ditxo aquell de què «A boca tancada no hi entren mosques» o l'altre «Val més la paraula que es calla que la que es diu», evitarien el baix concepte en que se'ls té.

Diu molt poc a favor de certes persones que, estant un hom al café, senti al millor disbarats com els que anoto, i més sensacionals resulten encara si surten de boca d'un advocat o d'un meritori o de tot un historiador, i la calamitat més gran és que aqueixos que són qui menys tindrien de desbarrar, sempre estan a punt de ficar-se de peus a la galleda.

Menys *savis* i més ciència.

MARCUS BRUTUS (a) XINIUS

DE PSIQUIS MIQUIS

Els intel·lectuals (?) de càla Pietat o "La Lliga contra el matrimoni"

Avui he tret palletes i ha tocat el torn als *simpatiquíssims i rebufons nens intel·lectuals de càla Pietat*. A n'aquests *set-ciències* que constitueixen la tan atraient i ressonant mancomunitat local que hom ha enomenat amb tant d'encert la «*Lliga contra el matrimoni*».

Res, les palletes han volgut que avui toqués a n'ells, com un altre dia pot molt ben ésser toqui a n'els *pollos peres* que constitueixen l'*alta alcúrnia* del Tranvia, vull dir del Casino dels senyors. Això va a sorts! Qui més sortosos que els de càla Pietat? A ells els hi ha tocat la 2.ª. Coses de la vida!...

Heus-aquí, doncs, que en aquesta Olot de les vaques primes i dels tortells de massapà—com ha dit molt bé en *Marcus Brutus*—i jo hi afegeixo de la *terra de savis*, ja fa algun temps que uns quants minyons, força grandassassos, elegants i de *posició*—de *pose* en tenen molta—*con dote* i aspirants a ésser *concejals* i, com ja es deu poder entendre, *SOLTERS* de nom i de fets, descidirten, perquè ningú els podés contradir (i, si fou per això sol, feren molt santament), constituir una *penya*, una *lliga*, un *grup*, una *colla*, una *cofraria*, una... bé vaja! diem-ho clar, una «*Lliga contra el matrimoni*». Tot seguit fou instal·lada a càla Pietat i allà començà les seves *altes i riguroses funcions d'embafar, fastiguejar i criticar tot allò que no els hi fes peça i que molestés a la seva clàssica saviduria, etc., etc.*

Ben prompte tothom els assenyala amb els dits, principalment les noies, i fins hi hagué qui s'hi entusiasma i exclamà: «¡Benvinguda sia aquesta lliga antimatrimonial. Així en quedaran més per mi.»

Algú, més psicòlec que nosaltres, ja digué que els més *savis* d'aital *cofraria* local eren: un somrient *arrenca-caixals*, un *poeta-botiguer*, un *pelegrí* amant de la música i un poc expert *matassanos*. Els demés, segons aquest psicòlec imprudent i intrús ¡ves perquè ens ho havia de dir tot això! formen el coro de

la *cofraria*, que sols diuen *si* quan han de dir que *si* i *no* quan han de dir que *no*; essent els més complidors i que contesten amb més *salero* i *gràcia* alhora aquestes *afirmacions* i *negacions* perilloses i difícils, dos coneguts germans amants de les excursions que, quan passen pels nostres carrers i places, no es miren a ningú... ni les pantorrilles de les nenes maques!...

A càla Pietat és el lloc destinat per a fer les *operacions* i *ritus* l'esmentada *Lliga* antimatrimonial. Allà es diu mal de la «*Revista d'Olot*» i dels qui la fan—que ja sabem que és per enveja i per veure's incapaços de fer ells una cosa semblant—, allà es riuen, si és que les seves rialles valen gran cosa, dels joves pintors olotins, principalment d'en Mir i de les seves exposicions—les exposicions d'en Mir no se les poden *empassar*—(amb parlar mal de l'*Ocell*, fins s'hi fan sopetes alguns casats i pintors veterans que també formen *lliga* amb la *cofraria*), allà es riuen de les nenes maques, de l'art i de la literatura i es creuen ésser amb tot i això, els més *autodidactes* i els més entesos en literatura i arts.

Quan són més *graciosos* és quan es passegen pel Firal o per qualsevol via concorreguda. Aleshores m'hi gasten un *pamet* i una mena de manera de *pose* que... *deixa'm encendre!* i fins les seves paraules, els seus moviments i el seu somriure tenen un cert aireig de m'enfotisme que'ns fa riure de debó. Aleshores és quan volen mostrar públicament la seva *capacitat*, la seva *superioritat* i la seva *serietat*. Fugiu! Ara passen els *savis de Vila Trista!* Ells amb segons qui no s'hi volen fer perquè es rebaixarien, perderien la categoria de *savis*. Mal llamp tanta saviduria!

Això sí, quan el seu còdic els mana fer el sèrio, són incapaços de riure per res del món. I en canvi, de vegades, riuen per qualsevol animalada.

Estic segur que en tot Olot no hi ha cap noia que faci per ells, la que té *dot* no té *talent* i la que té *talent*—que potser per ells no n'hi ha cap—no té *dot*. L'una perquè és massa grossa, l'altra perquè és massa prima, l'una perquè té una *piga*, l'altra perquè no la té, heus-aquí que cap arriba a fer-los-hi el *pes*. Que'n són de *pesats!*

Potser el més simpàtic de tots ells—això és relatiu (en aquest món tot és relatiu)—és el poeta-botiguer. Si bé ens encisa el seu nas aguileny, li trobem un defecte i és de creure's ell mateix que és el millor escriptor d'Olot, pel sol fet d'haver-li engatussat els demés de la *cofraria*. Ni ells mateixos n'estan segurs i tu t'ho creus bonifaci? No t'ho creguis pas més, perquè demés de que En Miquel Llosas s'enfadaria, no ho ets pas el millor escriptor, som jo i en Sacrest i després de jo i ell, encara n'hi ha tres més i d'aquests tres no n'hi ha cap que sigui de càla Llosas. De totes maneres ja sabem que tu ets el més simpàtic a les nenes, no perquè fas versos bonics, sinó perquè ets una mica guapot. Ara no t'enfadis perquè et dic guapot. Perquè per mi no ho ets pas prou encara.

En canvi els altres ni fan versos ni fan res i, oh, això és el pitjor! no voldrien que els demés fessin res. Heus-aquí perquè tenen tan de *gelos* a n'als nois de la «*Revista*». Per ells són massa tendres encara i massa *indocumentats* (ja farien fila amb aquell cèlebre advocat que va a càla Cardelús, calça igual que ells). Bé sieu francs d'una vegada, dieu que els trobeu

indocumentats perquè vosaltres us veieu incapaços de fer semblants obres, que poden ésser *feixugues* però que al cap i a la fi no deixen d'ésser *bones obres*. Després per sortir-vos del compromís encara exclamareu: «Ara no es pot fer res, val més esperar». Doncs aneu esperant!... que per si soles ja s'adobaran les coses. A n'aquest pas ja hi arribarem!...

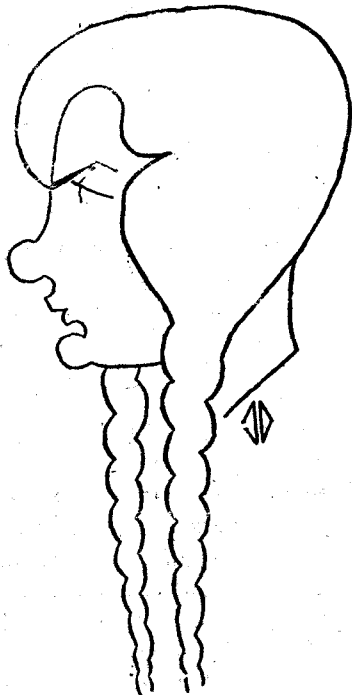
T'haig d'ésser franc, amiga llegidora o amic llegidor, a mi em fastigueja veure per aquests mons de Déu tants pseudo-intel·lectuals, tants set ciències i tants superhomes, fet i f. prefereixo un *Senyor Esteve* que s'accontenta amb el que li dóna la finca o la seva botigueta, que llegeix el diari a ben dinat—encara que sia *La Mangàrdia*—que fuma alegrement un puro després d'haver fet un bon dinar o un bon sopar i que, en resum, no molesta a ningú més que a la seva voluminosa panxa.

A Olot patim d'aquesta plaga de *savis*. Ja tenia raó aquell bon senyor quan s'exclamava que a Olot si toquessin a matar savis no es trobaria ni una rata, doncs tots els habitants s'amagarien convensuts de que tots són massa savis...

I haver de pensar que aquesta mena de *savis* són aquells que encara volen usurpar un noble Ideal i ésser ells els seus sacerdots...

Guardeu-nos, oh Cavaller Sant Jordi! d'aquesta pedregada de savis, guardeu-nos de prendre mal i de caure en la temptació. Amen.

JEPET CONTENT I ALEGRET

Simpàtica joveneta que refractària a la Garçon-ne, conserva les clàssiques trenes, pulcre estoig de la seva bellesa.

Olot, Ciutat de l'Art

OLOT, CIUTAT DE L'ART, això és el que diu tothom; però als temps que correm, si no fos per tres o quatre pintors que hi vegeten, fent-s'hi els seus, i per dos o tres cadells de pintor (més o menys desenganyats de l'ofici) que hi han eixit, a certa refe que us diria allò de *no sé pas que hi veuen*.

Val a dir, per altre cantó, que si un hom no hi sap veure l'Art, no ho creuen pas així molts dels moderns artífexs, dedicats als oficis més o menys artístics de la decoració, de la fusta i de construcció en mà d'obra; algun dels quals, pel sol fet d'haver anat a dibuix, treballant en una sala, al costat d'una en que hi haguessin estat En Blay o be En Clarà, ja sembla que els dóna dret a fer i desfer Sant Pere de Roma, i això, per no dir les piràmides mateixes d'Egipte. Una prova d'això és que si escometeu a un paleta sobre tal o qual cosa que ell ha fet i que no us sembla pas prou escaient, ell us respondrà, amb aires de suficiència:—Fugi, home! I a mi que té de contar-me de la meva estètica i dels meus projectes!—i, un colp dit això, és capaç de pintar-vos una casa de color verd, de color de rosa, o del més indefinible color de gos quan fuig. Encomaneu a un pintor de fama la decoració d'una sala, i ja cal que us calseu si no voleu que us encolomi més *cargolillos* i encenalls que no farien una dotzena de fusters treballant alhora. I això, quan no es necessita la intervenció d'un guixaire, ja que en tal cas és qüestió d'apretar a córrer, perquè hi ha tal mullader que no hi valen ni els paraigues ni les sabates de goma; sinó, que ho digui el mateix Resplandis, que d'ençà que va fer l'escala nova, l'ha somniada cada nit.

No parlarem de les Arts de la fusta, que, dit sia de pas, és potser el ram que estem millor; amb tot, això no vol dir que no calgui anar amb compte, ja que hi ha llocs que, donada la costum, si els encomaneu una taula, us exposeu a que us facin un altar.

I de l'Estatuària religiosa, jo no sé pas que en podem dir res si abans no s'hi lloguen cadires; només us diré una cosa: he sabut, per confiança que no ment, que la Cort Celestial volia baixar a estiuejar a Olot, però havent destacat una avantguarda d'angelets i havent-se enterat que d'aquests estadants aquí ja n'estava ple, s'ho va deixar córrer.

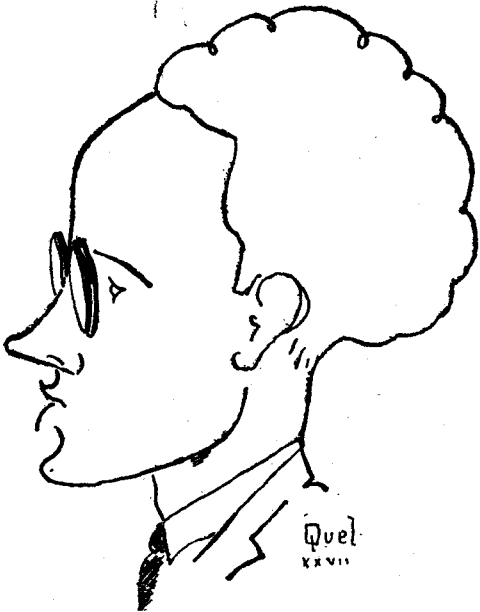
En fi, que si hom no hi posa pas remei, no sé pas a quin punt arribarem, ja que les coses van prenent un caient tal, que aviat no podrà anar-se pel carrer sense tapar-se constantment els ulls i etzibant, a cada pas, més d'un reneç recargolat.

PICA-POLL

Una gran veritat

De que Limbert és un gran aviador
ja no en dubta cap persona nada
i que Belmonte torejant ha fet furor
és una veritat clavada;
que els raïms a l'estiu es posen bé
també és mentida
i que el Gegant en Blay el va fè
com jo era a dida
peró també és una gran veritat
que es pot dir alt i a tothora
que cap sabó ha igualat
al sabó «LA PICADORA».
Es económic de preu,
a gasta'l s'hi està una estona,
totes les taques treu...
i fa contenta a la dona!!

PEP M.^a S'AGARRA FORT

Jove i notable escriptor, reflexionista de Lamartine i considerador de Petrarca au au au això pla.

Cosidors de la Ciutat

Com sia, que les senyoretes assistents al cosidor, descrit en el nombre passat, ens fiillaren de pocs reals i d'escondedores de la veritat, aprofitant les nostres dots periodístiques, hem preferit transcriure una sessió d'aquest altre cosidor, i, deixar sota el savi i ample criteri dels nostres lectors, la composició de la crítica.

Per el mateix procediment de l'altre dia, entrem a la sala cosidor. Tot just apuntem en el balcó, els de dintre rompen amb un pet de *cocoteig*, igual al d'un galliner esvalotat.

Els recomanem no facin aquestes coses!: Qualsevol podria pensar-se és a càla *gallinaire*.

Anem al grà i que es comenci la sessió.

—Ai Lluisa! Ha anat més bé! Avui, quan venia de Sant Joan, m'ha acompanyat el meu xicot. M'ha dit unes coses més dolces! Semblava que mengés xupins o nissos... de cagamuixa.

—Ah, bojota! com et deus haver divertit. Fins te'n tinc enveja.

Si, mira, és allò: el riure va a estones. També t'en tinc quan m'expliques el que et diu el feu... xim, xem, *xam*, (Això són estornuts).

—Sou molt descarades vosaltres! Aneu fotes soles amb els vostres promesos, sense ningú que us faci d'espelmatòria. Com que ja no tinc feina per haver-se casat la última, que des de fa molts anys acompanyava i per evitar que les males llengües enraonin, ja vindré jo. Ho faig molt bé. També us prometo que ho faré amb molt de gust. Vosaltres rai que els teniu guapos i *salaus*. Ara amb aquestes altres ja no hi aniria:, són uns escarrancits.—(Això ho diu una que fins ara havia estat quieta i immòbil en un recó. Tant, que fins nosaltres ens havíem cregut era la imatge d'una *Verge negra*.)

La Magdalena de Les Preses, una mica picada de l'amor propi, li clava una carretilla:

—Ja ho sabem que t'agrada una mica el palanquer de la Palanca de Sant Rafel, però, mira... (amb el puny clos es dona un cop a la barba), nyicrist! la que hi enraona moltes estones sóc jo.

—Parlem d'altres coses i no us enfadeu. Parlem de quan hi havia la Francesa i la Ramona R., que ens feien tan riure. Tan bé que anava llavors. Venia la Francisqueta...

—Val més que no vingui aquesta. Es massa guapa i ens eclipsa a nosaltres.

Ja veuen el que pot l'enveja. No podem estar-nos-en: Miri, gentil barbareta, tota vosté està molt bé. El que no li escau gaire és aquesta punta de pretensió que se li ha posat en el nas, segurament involuntàriament.

Faci reformes a la façana si ens vol creure. I digni's mirar-nos quan passèm pel seu costat, més no amb ràbia, com diu que farà, sinó amb una mica de tendresa. Del contrari.... plorarem, i la mare tindrà de fer-nos un petó al front, perquè ens poguem adormir.

Fins a una altra. I prou, per aviu, d'aquest color.

Zis-Zas

Entreviu al Kiosk amb l'amic foraster

Ho era molt de lleig el meu amic! La seva cara, tant en l'alegria com en la dolor, no experimentava pas la més lleu transformació; la seva fesomia semblava esculpida damunt d'una pedra dura; naturalment que tenia d'ésser dura la pedra, dura com les faccions seves; però, amb tot i això, al passar pel nostre davant aquella noia de bellesa gòtica, me va fer l'efecte que obria més els ulls del natural.

—Visca l'arquitectura!—vaig cridar jo al contemplar aquell pamet; i vaig sentir a dintre meu un instint que m'empenyà a seguir-la i a contar-li a cau d'orella una història d'amor amb dolços i raïms de pica-polla.

—Calla—feu l'amic—que em compromets; aquesta noia és ma cosina.

—Quina cosineta, eh?—vaig insinuar.—I tan lleig que ets tu!

Ell, que fins aquell dia s'havia tingut per una *monada*, va quedar desairat; estic segur que si hagués-sim estat dones, ens canviem el monyo de lloc en menys de tres minuts, però ens va vèncer la *sang blava* i la cosa no va arribar més enllà del dit. Que consti, el company meu és de sang blava; no és fill de nobles, però podria molt ben ésser-ho, i a més porta tan bell feix de pallices, que la sang forçosament té de tenir-la blava.

Donàrem un tom a la conversa, i jo complidor fidel de la meua obligació, vaig procurar dur-lo en el terreny que més em convenia per a complir el meu comès. Al convidar-lo—això no ho havia dit, però per el mateix motiu ho dic ara—al convidar-lo a fer el vermouh junts—que tampoc ho havia dit això, però si ho hagués dit ja no fóra del cas repetir-ho—ho havia fet amb la intenció de sotsmetre'l a una mena d'interrogatori; és mal dit interrogatori, el meu intent era entreviuar-lo, ja que, essent ell foraster, podia donar-me quiscunes apreciacions d'una valor incalculable per a mi, i certament fou aixís.

—¿Que té paper i llapis?—li dono el tractament de vostè per fer més bonic i és més del cas.—Jo no en porto i no ho extranyi, ja que tampoc duc mai mocador de butxaca i és molt més necessari que ço que li he demanat.

—Sí, en tinc—i m'allargà una llibreta dietari i una Waterman 3.600 H. P. magnífica.

—Doncs és arribada l'hora. ¿Vostè no és d'aquí, veritat?

—No; jo sóc d'allà.—I al dir això signava en direcció a Barcelona.

—L'hauran dut per aquí assumptes comercials, no és aixís?

—Exacte; sóc aquí per assumptes de família.

I estarà ocupat per a guanyar-se honradament la vida?

—Sobres aquest punt dec fer-li constar—l'amic també em tracta de senyor—que més que ocupat estic preocupat.

—Bé, molt rebé.—Jo anava escrivint tot el que ell em deia.—I que li en sembla d'Olot? En quin concepte té als olotins?

—Olot m'agrada molt, sobretot l'aigua de les Tries, la banyera del Park, les faroles del Firal i aquelles escales que han fet ara al capdamunt, que sembla que cauen, alló és el millor de tot.

Jo apuntava tan ràpidament, que qui hagués vist els meus apunts haguera cregut que eren taquigràfics. El bon amic continuà:

—Els olotins bona gent, incapaçs de fer res de mal i ben poques coses de profit.

Vaig quedar tot vermell, però vaig comprendre que acertava bastant:

—Les dones maques, els homes lleigs, insubstancials, quelcom venjatius i força pocassoltes; no tots, eh? Fan com les dones, que també n'hi ha de lleiges.

Jo, tot sèrio, vaig preguntar-li:

—I l'art i la literatura, què?

—D'emblanquinadors estan bé; algun paisatgista bo i algun de dolent; qui fa el que pot no està obligat a més; el que és una calamitat és l'Espanta-ocells. L'altre dia volia fer En Puigdemont i va sortir-l'En Puigdevall; figuris!...

—I la literatura?

—Han tingut escriptors molt bons i tenen alguns aprenents de poeta que poden arribar a fadrins; ara la literatura periodística uua olla feta. Sap que m'ha agradat molt l'article d'En Marcus Brutus del número passat? No molt fi, però hi toca. Ja sé que hi ha voltes que es fa impossible, però amb tot el que es pugui... També he llegit quelcom dels poetes olotins, aquests es guanyarien més bé la vida venent capses de cerilles, però res més i no parlo d'altres periodistes perquè...

—Calli, calli... Dels edificis olotius que me'n diu?

—Colossals, el matadero sobretot, és el mateix *sursum corda* i la façana del Casino, veu, allà si, allà sí que s'hi veu una ma... la pata

—I la indústria?

—Els dies de feina me sembla que es treballa força... i als diumenges solen fer un ball... petit.

—I el Comerç?

—Les carniceries, lleteries i tractants de patates tenen negoci a fer... sobretot els hostals.

—I d'Escoles què?

—D'escoles no en parlem...

—Però aquí té l'Escola pia que...

--Veu a n'aquesta no més hi fan falta estudiants, que tinguin ganes d'estudiar.

L'amic es posava ronc per moments, vaig veure que tindria de tornar-lo a convidar i no vaig volguer apretar-lo més; després, que ja havíem fet força feina.

—Dec molestar-lo ja?

—I ara, digui home, digui.

—Em sap greu.

—Disposi, ja ho sap, disposar sempre.

—Doncs... que tindràs un cigarro?—aquí el vaig tutejar.

—Ja ho crec, dos i tot.—Va donar-me'l.

—El paper el canvies? vols fer el favor?

—Té...

—Espera que m'hauries de donar una...

—Cerilla, veritat? Aquí va.

—I ara, company adéu, pago el compte i fins a un altra i repeteixo, mercés. (Ja me'n anava, però va interrompre'm).

—Mira que't descuides de la... gorra.

—Ah gràcies... adéu!—I amb la gorra vaig marxar satisfet de tot.

ANDREU DE LA CISTERNA

Esports

Futbol

Ateneo Democrático de Girona, 1 - Olot F. C., 5

o Contra la força pot haver-hi resistència

Vingueren els democràtics de Girona i, amb aquella *democràcia* que els caracteritza, es deixaren encolormar cinc gols de l'ala, no és poc veritat? Doncs aquí em teniu, que tinc que lluitar contra aquests xicots de la premsa, dient que considero a aquesta com una de les més ressonants victòries que registraran les pàgines de la història de l'immortal Olot F. F. (1) No es pot negar que per foradar cinc voltes la porta d'onze minyons que en tot el partit empleiaren el cos a cos, deixant de banda la pilota i atents sempre a obsequiar amb una trompada als nostres reservistes, cal lluitar contra la força i ja sabem que contra la força no hi ha resistència i la resistència del nostre reserva era migrada; doncs m'agrada que la migrada resistència del reserva lluitant contra la força de la *democràcia* gironina sigui prou potent per a marcar un cinc a un i que la més migrada resistència del reserva vençant a la etc., etc. de la etc. equival a una victòria esclatant, brillant i espatarrant, com la que va assolir en Calot contra en Cuca, en un renyit mach de lluita de *qüestionis sanjoanenquis*.

L'autor moral de les trompades va ésser en Pagés que per lo vist quan toca el pito l'importa tres pitos el joc brut o net. Llàstima de xicot: perquè d'autoritat no n'hi falta. Menca solament que la posi en pràctica.

Olot F. C. 5 (equipiers de moda)

id. id. 0 (id. cama-trencats)

Una de dos: o a Olot la gent viu molt poc o bé dona una renta tant migrada això del fut-bol, que es fa forçosa la retirada idem quan tot just s'ha comensat la carrera de la perforació, vulgarment dita la carrera futbolística i que jo en dic el primer perquè a perforar tendeixen tots els actes dels futbolistes, *no essent precis citar exemples*.

Dic el primer, perquè tan mateix, descomptant algun equipier actual al que se li ha espatllat la creixensa (pot ésser degut al *romanticisme*) no sabem distingir diferència entre els veterans i actuals en quan a la presència. A tots per un igual aconsellem oli de fetge de bacallà.

I deixant-nos de divagacions direm que el partit agrada igualment als paganos, als que entraren d'arroç aprofitant la disbaixa de la mitja part.

Sens masses esforços, els actuals guanyaren per 5 a 0 com podien haver guanyat per

(1) Dic immortal perquè ja s'ha demostrat que l'Olot F. C. té més vides que un gat.

300, doncs els nomenats veterans, al quart de comensada la lluita, ja deien faba, les cames els feien figa i treien la llengua... per la boca. El públic es feu un tip de riure; la Junta complí un deure; i en Compté Codinach, amb els cabals reunits sentarà els seus reialmes en els espaiosos terrenys de la República Malagrida o en grandíós palau en les Cases d'en Corda, fent roncar a tota hora un superb Hispà 300 x 900 HP. i tenint al seu servei una quarantena de negres, un dels quals serà una vertadera eminència encarregada de interpretar-li els articles futurs de la més futura encar revista «La Lluna»... amb un cove.

P, BROT

CARLES BADIA

PINTOR—DECORADOR—DORADOR

Plaça de Clarà, 12.

Casa fundada en 1900.

Nosaltres no hi entenem pilota, però aquest senyor ens sembla que crida peix.

Festes de la Mare de Déu d'Agost

**Gran Demostració
del Xampany BARON LESCOMPTE
en la sucursal Pla & Surís**

**s'en donarà a tastar una copeta als Con-
sumidors. Així sabran el Xampany
que compren.**

A 4 PESSETES BOTELLA

Carrer d'Amargura, 3

OLOT

**: TALLER I VENDA DE BICICLETES :
I ACCESSORIS $\equiv \equiv \equiv$ REPARACIONS**

SALVADOR ALSINA

**AUTOMOBILS DE LLOGUER
ESPECIALITAT EN NOCES I BATEIGS
PREUS MÓDICS**

PLAÇA CLARÀ, 1

TELEFON, 175

OLOT

Amor, no passis de llarc...

La Quimeta és una xamosa nina, bonica perquè sí. De gràcil i escaient figura, el seu ritme i tots els seus moviments, malgrat els seus quinze anys, són ja d'una suavitat i una suggestió, que més de quatre voldrien tenir en els divuit i vint. En fi, una nina com la Dulcinea de la Mancha.

* * *

Veus aquí que el *Caballero de los lentos*, un xicot que per la seva alta posició (en centímetres), podrà fer aviat la guitza al campanar de Sant Esteve, amb el para-llamps i tot, li vol fer l'amor, pobret! Fins l'altre dia li va escriure una lletra dient-li que n'estava fortament enamorat i que la seva rialla li era un dolç conhort per el seu cor adolorit, etc., etc., i fins la saluda amb mitja pretensió de que algun dia o altre l'enamorarà; pobret!

Nosaltres gairebé el creuríem, perquè té un cor més enamoradix que els de Romeo i Julieta, Avelardo i Eloisa, Los Amantes de Teruel, etcètera, etc., i creiem també que l'estima de debó, però l'infeliç no sap veure que aquell doll d'aigua no s'ha fet per beure-la ell.

* * *

Caballero de los lentos, si ens voleu creure, agafeu una caixa de cabals, o un pany amb clau, i millor un forrellac, i tanqueu bé aquest ardent amor que sentiu per la Quimeta, bo i cantant aquell troç de «La Bejarana» que diu: *Ya vendrán tiempos mejores...* o be recordant l'estrofa de l'«Amor que passa», de Tomàs Garcés:

*Amor passava de llarc.
Rialles i fressa d'ales.*

AQUELL

Xampany Rigol

El preferit per la gent
de bon gust i distinció

Bebeu sempre Rigol

Els Cafés

Quin és el café que sempre va a la moda?

—El de Novetats.

I el que contribueix menys a la cultura física?

—L'Esport.

I al que no s'entenen mai?

—El de «La Unión».

El que'ns fa més por d'anar?

—El de Les Xurriaques.

El que hi som més amics?

—El d'Els Nostres.

El que per poc que poguem no hi anirem?

—El d'En Joanet de Salt.

El que'ns fa misericòrdia?

—Cà la Pietat.

El més patriòtic i que no ens hi barallarem mai?

—El «Café España», perquè és a «cân Valent».

El que va estil «Nuevo Continente»?

—L'Europa.

El que hi van més estrangers que no callen mai?

—El Peninsular.

I més pagesos?

—A l'Agriool.

I el que té més fama «Universal»?

—La Paiella.

I el que hi ha més penyes i cercles?

—El del «Círculo».

I quin és el millor de tots plegats?

—???????

I. PROU

(Dels cafés de les societats en parlarem quan ho fem d'elles).

Notes de Societat

Inauguració a Olot de la casa sucursal dels Srs. Pla-Surís-Fabricants d'anissats i licors

Atentment invitats, el dia 31 del passat juliol, assistírem a la inauguració del nou establiment. Un cop allà hi saludàrem a altres representants de la premsa local i forastera que, més ganuts que nosaltres, feia ja una bella estona que ens esperaven. Saludàrem a n'els senyors Pla i Surís que, com a bons fabricants d'anissats, resulten uns senyors *dolços* i ben acabats. Menjàrem unes pastes i, com si ens coneguessin la flaca, ens tornaren omplenar el plat, i després... ens el tornaren omplenar i després més pastes, més copes d'espumós xampany que acredita la Casa, perquè tot seguit ens feu pessigolles al nas, més dolces i més xampany, arribada del repartidor de RIALLES que feu una exhibició de «Charleston»; més pastes i més xampany, algun xiste i retirada de la premsa fets els saludos de rúbrica i desitjant a n'els senyors Pla-Surís una bona prosperitat i encert en el seu negoci.

Nosaltres que, a més d'haver-los-hi provat ja alguns vins, contem a n'els senyors Pla i Surís

com a bons anunciants del nostre RIALLES, recomanem a tots els nostres llegidors, els vins, licors i anissats de la casa i desitgem a n'el bon amic senyor Sellas, representant d'ells a Olot, que no s'entengui de feina.

Gràcies que per ell desitgem com per nosaltres mateixos, així sia.

☀ El divendres de la primera setmana d'Agost, va inaugurar-se al Tranvia el primer ball d'alta societat. Fou molt concorregut, mercès a la forta pluja que va caure mentres ballàven les sardanes al Firal. Hom es degué refugiar a l'únic tranvia que estava parat. Mentrestant esperant que la pluja s'acabés, els molts joves i damiselles *alxoplugades*, tingueren la sort de veure una inesperada exhibició de *Charleston* per una gentil *parella* arribada de poc, única, sola, exclussiva, singular, que feu les delícies de la concurrència i dels músics.

= Per anar a passeig compreu un bastó a la camiseria Benet del carrer major.

☀ Avui, dissabte, havent sopat, (els que ho facin) al Camp d'Esports de l'«Olot F. C.» hi haurà un *mach* de sardanes a càrrec de «La Principal» de La Bisbal, que vol dir que serà cosa bona. (Recomanem l'assistència a Mossèn Farró).

Suposem que no hi faran falta les nenes olotines.

☀ Recentment, a la Universitat de Vallfogona, per exàmens especials, ha conquerit el títol de enginyer de camins, canals i ports, l'Exm. senyor Baró de Tira someres. Han estat uns estudis no superats fins ara, doncs, que amb pocs dies de preparació, s'empassà la difícil carrera, obtinguent matrícula en totes les assignatures. Qui l'ha *matriculat!*

La primera intervenció enginyerística, l'ha efectuada en la construcció d'una via en la Vall de Viàny, cobrant en poca estona, i per quatre *visuals*, 600 *pañes*. Mirin, mirin si rendeixen els procediments dels enginyers!

Rebi, amb aquest motiu, l'Exm. senyor Novell Enginyer, la nostra més sentida... enhorabona.

= Modern saló de Perruqueria de Lluís Castells, carrer del Carme, 1.

☀ Serà un fet la becerrada aristocràtica. Els novillos, convenientment criats amb viveron, estan per arribar. Els *mataorés* vestiran pantalon de seda i esmokín; al cap hi portaran una olla i als peus unes galledes de celuloide i... ¡ole!

= Lluís Castells. Carme, 1.—Saló Perruqueria. Serveis esmeradíssims.

☀ Els forasters es queixen de la calor. Diuen que a Olot no s'hi està prou fresc. Això serà d'aquest any, perquè no ens negaran que fins ara de *frescura*, Déu n'hi doret de la que hi havia!

= Perruqueria Castells. Carme, 1.—Montada a la Moderna. Serveis a domicili.

☀ A l'hereu Constans, les RIALLES el fan riure, però no ho pot esterioritzar massa perquè té una mica de por de què li toquin... la seva *eloqüència*. Això és tenir prudència.

☀ Ha estat demanada la mà del nostre estimat amic *En Xavier*, germà del *siempre elegante*, per la gentil senyoreta Adelina de Picàs i Sert, de Riudellots.

No sabem si es *cert*.

= Corbates de última novetat. La Camiseria Benet.

TEATRALS

“RIALLES” A LA FILA SIS

Ideal Park. Companyia Bové-Torner

De les representacions d'aquesta quinzena en direm poca cosa, sigui per mal humor, ja perquè ens mortifica la calor, resultaríem massa severs i volem evitar-ho.

Si bé llevat d'alguna obra, cap d'elles no va assolir una perfectíssima execució, els conjunts són acceptables i les primeres figures solen moure's amb força encert, això en les representacions de Teatre castellà, ja que les obres catalanes queden força d'estar per casa. Del «Místic» i la «Terra Baixa», acceptem només la bona voluntat en posar-les en escena; de la «Rabadana» ens agrada en Ventayols. l'únic.

Amb el castellà, han estat més acertats, contenen elements i el públic en surt satisfet. Jo, però, em complasc en cercar quatre peus al gat i trio i remeno, per això no em plasqué «La Garra», en quina obra en Torner estava molt fóra de caràcter, sort d'en Furquet i en Sánchez, que sinó «La Garra» no s'agarra. en «El Infierno» els xistes eren *demonios*, però resultava força lligada, al igual que «Calla Corazón!» i «Juan José», d'aquesta però cap acte com el primer. «La mariposa que voló sobre el mar», serà si volem ben escrita, però ensopidora, carregada de dialecte, tot i que va ésser ben dit. Amb la «Caraba», el públic va divertir-se.

Punt i apart perquè s'ho meraixen per anotar «La casa de Salud», que la fan molt bé, aquell segon i tercer acte valen un Perú i la gent hi riuen més que amb les nostres RIALLES i el «Volver a vivir», que per mi és la millor de tota la quinzena, en Torner està en lo just i ho faig constar amb gust, sempre m'ha agradat en aquesta obra, i el secunden tots molt bé.

Un *ex-perseverant* del gremi dels teixidors, secretari que fou de la *Lliga*, s'ha deixat la *perseverància* i la *Lliga* per a veure si faria *lliga* amb una nena barcelonina que viu al Firal, d'una serietat tan clàssica que hom no l'ha vist riure mai.

Voldríem saber si la *perseverància* d'aquest noi l'ha fet riure o no. I sinó l'ha fet riure que es faci visitar, doncs aquest noi és *graci-oso!* No ho veu com li fa l'osso?

= Especialitat-Monja-Quina. Aperitiu i Reconstituent de fama mundial.

Dipositari, E. Hostenc Trasfi, carrer Girona, Ciutat.

Els de «La Tradició», *duro que duro* amb els telèfons, es veu ben bé que els hi agrada de telefonar.

Si la tradició ho diu...

En un dels bancs d'Olot i no em refereixo ni a n'els del Parc ni als del Firal, tenen un cobrador moreno amb pretencions de Rodolfo Valentino, diu que totes les nenes li diuen coses.

Pobric! ja són pretencions; que no ho sap que nosaltres portem un rètol que diu, «Ocupado», perquè el *bello sexo* ens deixi viure en pau i ni ens tenim per Rodolfos ni volem semblar-nos-hi.

Del senyor Aumallé (a) Sol, administrador de La Caritat, havem rebut una relació d'ingressos i gastos del primer trimestre d'aquest any. El felicitem perquè porta els comptes molt millor que nosaltres, que tot just tenim un mes de vida i ja estem pròxims a la suspensió de pagos i això que no havem de donar menjar a ningú.

Sabem per l'Ocell que l'article d'en Mir a la «Revista d'Olot» parlant d'en Pujol, va fer tan mal efecte i que el mateix Pujol diu que li contestarà amb un escrit.

Nosaltres no ho creiem, millor dit, ho creiem que li farà un altre, doncs no és pas el mateix fer anar el pinzell que la ploma.

Ja que en Pujol no tindrà mai les plomes de l'Ocell.

Pròximament veurà la llum la Lluna d'Olot.

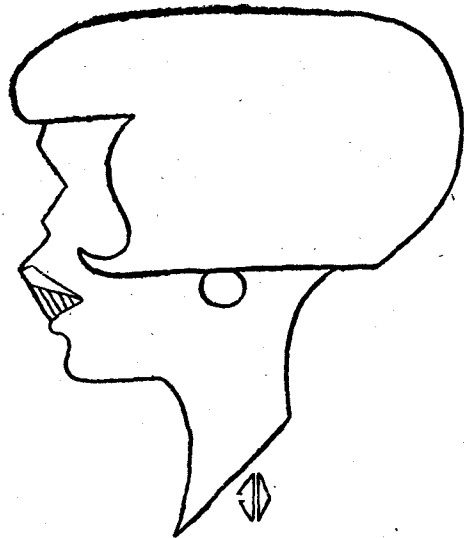
El primer *eclipse* ja serà total. Total... res.
Res, homes, res!

IGNASI IGLESIAS

La senyora Marieta La Llar apagada

Edició Homenatge—Pròleg de J. Puig i Ferrer.

De venda en l'Impremta Aubert.

La simpàtica Lola que ens té tocats de l'ala.

En Peligro de Muerte, o el Baron de Pinto o simplement el Baron, ja que amb tots aquests noms s'hi entèn el bon amic xòfer-panader, ha fet reformes a la seva celestial façana convertint-se la boca amb un *Almacen de oro de ley*, fillets, Déu ens en guard d'una mossegada. Abans allò era el caixal corcat, però avui dia pot figurar en el «Lovemè». Quina presentació! i quina duresa, només podia glopejar robells d'ou i pa de pessic i ara ja trenca abellanes i pinyons com els lloritos i no més menja turrons de crocan, admetlles d'Arenys, garrapinyata i cigrons crusos i per begudes petroli i sal fumant.

Vaja, ho celebrem i que li duri.

Als Telèfons, de les Telefonistes, han estrenat un llum, que l'encenen a la nit, és una mena de caps de llustre grossa que gaire bé ens agrada tant com l'anunci d'en Quicu Peluquerò.

Tots dos *ensenyen prou el llustre*.

= Xampany «Rigol» és el millor.

Dimecres anàrem al Firal a sentir les sardanes d'en Bou i no quedàrem defraudats de ço que llegíem en el programa de «nit de joia i alegria», perquè francament, fou així. Animadíssim, dominant però nenes boniques que les dansaren alegrement; no hi faltava ningú, fins hi veïrem els tauròfils, que ens digueren que el nom d'en Bou els simpatitzava força.

Hom hi notà la mà organitzadora del nostre *raro* impressor. Si quan fes el nostre periòdic ho fes amb l'alegria que dimecres tocava la trompeta ens estalviaríem molts escàndols.

= La gent de bon paladar gasta sempre Xampany «Rigol».

☛ Tots els dies i a totes hores, una *mallerenga*, exhibeix les seves dots cantadores, en una finestra d'una casa del carrer de Sant Farriol.

El repertori bonic i variat: des del primer cuplet que va inventar el Pare Adam, fins al més modern xarleston.

No hi ha cap caçador que tingui voluntat?

☛ En Castells ha fet reformes a la seva Perruqueria del carrer del Carme. El felicitem perquè a més d'haver montat el saló molt a la moderna i comptar amb un bon serviment i bons operaris, ho ha fet sense anuncis ridícols, tal com ho fan les cases de serietat comercial.

Li desitgem sort i prosperitat.

☛ En una sabateria del carrer Major havem llegit: «Sandalias a preus mol baratus desde 3 Pesetas» i encara penjat a l'inrevés.

No sabem quines sandàlles poden ésser, però gairebé que escrit així són... les dels dotze apòstols.

Aquest rètol trobem que estaria molt millor si l'amo l'amenitzés amb una audició de contrabaix.

El tocava força bé, i es veu que encara li dura.

CORREU

E. Sala.—*Els vostres xistes i ninots els guardarem, feu quelcom local i veremos.*

P. Brot.—*Com que es ben amanit, hi va.*

Baron dandi.—*Home, ens agradaria complaure'us, però no ho entenem.*

Tiberi.—*Ho guardàvem per aquest número, però amb la calor s'ha tornat agre.*

S. C. Olotí.—*Vos enviarem ço que demaneu, si remateu fondos.*

Imp. de P. Aubert—Carrer Superior, 35. i Nou de S. Antoni, 7.—Olot

RIALLLES

VOS RECOMANA

els gèneres de punt de la Casa Sacrest

Carrer del Carme (junt a Telèfon)

————— O L O T —————

GARAGE I TALLER DE REPARACIONS

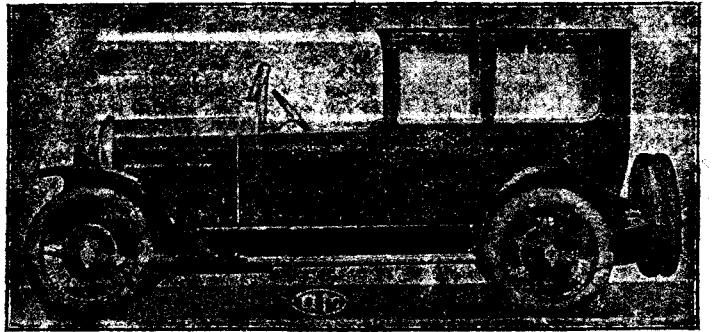
Autos de lloguer de l'acreditada
marca **O. M.**

especialitzats per a noces i bateigs

Venda de bicicletes i motocicletes
B. S. A., MATKLESS i AUTOMOTO

No confondre, demaneu sempre

MIQUEL BAUS

CARRER DE L'HOSPICI, 9

TELÉFON, 174

OLOT

LA MUNDIAL

Societat de Segurs Mutus de Vida, Supervivència Previsió i Estalvi

Autoritzada per RR. OO. de 8 Juliol 1909 — 22 Maig 1918 i 22 Gener 1925

GARANTIA ESPECIAL ————— **SEGURETAT ABSOLUTA**

Efectuats els dipòsits necessaris amb arreglo a la Llei i Reglament de Segurs

LA MUNDIAL és una Societat administradora de cooperatives mútues, situada a Madrid, Major, 6-8, que, además de les garanties exigides per la nova Llei de Segurs, de 14 de Maig de 1908, ofereix als seus assegurats l'especial garantia de respondre'ls-hi amb un capital propi.

Per ell i el perfecte funcionament de la mateixa, convé a tot el món la inscripció en les seves cooperatives, ja que amb Quotes mensuals de pessetes 5, 10, 15, 20, etc., etc., poden constituir en cent mesos amb base de la mutualitat un capital de prou consideració, per a Dot o educació dels fills, per a reducció de servei militar, per a establir un comerç o indústria, per a pendre estat, per a cancel·lar hipoteques o per a repartir entre els seus hereus.

Dirigir-se, doncs, al nostre Representant-Inspector, **D. CELESTI BOFILL**, que els hi donarà quants detalls creguin convenients per el mateix. Despatx: Plaça Alfons XII, n.º 14.-2on.—**OLOT**

L'ABELLE **GRANS COMPANYIES DE SEGURS**

INCENDIS, PEDRA, ACCIDENTS DEL TREBALL, AUTOMÒBILS, CAVALLS, CARRUATGES, AGRÍCOLES, INDIVIDUALS, RESPONSABILITAT CIVIL, VIDA I CRISTALLS

Dirigir-se al nostre Agent General del Partit,
D. CELESTI BOFILL.—Plaça Alfons XII, n.º 14.-2on.—**OLOT**